

EDITIE 1, DECEMBER 2018

WARRIGE
WAARHEDEN

INTERVIEW FRITS
VAN OOSTROM

PIRAAT VERSUS
STAAT

INCLUDING
ENGLISH ARTICLES

UBDATE

VERENIGINGSBLAD
GHD UBBO EMMIUS

WWW.UBBO-EMMIUS.NL

Inhoudsopgave

6	Warrige waarheden
8	Interview met Frits van Oostrom
14	Piraat versus staat
16	Verslag kleine excursie

EN VERDER:

Korte rubrieken	4
Bitchin' in the comittekitchen 	5
On the wall	10
Geheime Groninger geschiedenis	12
The Flying Pen 	13
De slag bij Allia	18
Ondate with the Ubdate 	19
Quiz: Tinderprofile 	20

AGENDA

Clusterpubquiz	12 december
Lezing: Treinkaping bij de Punt	13 december
Kerstborrel	18 december
Kerst op het hok	21 december

COLOFON

Hoofdredacteur	Noor Mekel
Redactie	Noor Mekel, Bart Zegeling, Puck Rouffaer, Lars Scheerder, Anne Nijmeijer, Tom Lauckhart
Eindredactie	Puck Rouffaer & Lars Scheerder
Lay-out	Tom Lauckhart & Anne Nijmeijer

CONTACT

GHD Ubbo Emmius
Oude Kijk in 't Jatstraat 26
9712 EK Groningen

Telefoon 050 3635076
Email ubbo@rug.nl
www.ubbo-emmius.nl

Voorwoord

Samen met mijn groepje slenterde ik de vrijdagavond van de Kleine Excursie door de straten van Canterbury, op weg naar de eerste kroeg van de avond. Eenmaal binnengekomen kwam er, naast het licht van gezellige rode lampen, ook een muur van geluid op ons af. Er stond een vrouwelijk trio met kapsels in alle kleuren van de regenboog te rocken alsof hun leven ervan afhing. Ik was verkocht.

Vervolgens mochten we plaatsnemen aan een tafel achter het podium. Een strijdplan voor de avond – in de vorm van een geldpot – werd gemaakt en de eerste biertjes konden gehaald worden. Met alle voorzichtigheid werd het eerste dienblad *lagers* onze kant op gebracht. Zo behoedzaam als de eerste biertjes werden aangeleverd, zo onbehoedzaam werd er gedronken die avond. Ik moest meteen terugdenken aan de eerste vergadering met deze kersverse redactie. Waar sommige commissies nog de kans hebben om als een oude diesel op gang te komen, moet de *Ubdate*-commissie meteen laten zien over een uitstekend acceleratievermogen te beschikken. Gelijk de eerste vergadering moet beslist worden hoe het blad eruit gaat zien en welke rubrieken erin te vinden zullen zijn. Een bijzonder lastige opgave, als je het mij vraagt.

Ik kan u gelukkig mededelen dat het gelukt is. Nieuwe rubrieken zijn toegevoegd – zo is het vanaf nu ook mogelijk om als Ubboiaan zelf een stukje in te sturen, word je op de hoogte gehouden van de ontwikkelingen binnen de academische wereld en zijn op de achterkant de Tinderprofielen van een historisch figuur te bewonderen – en enkele *golden oldies* als de Flying Pen, Eerstejaarsellende en Mierenneuken in de commissiekeuken, zijn gebleven. Al is die laatste vanaf nu wel in het Engels.

Verder heeft de redactie voor u een interview met Frits van Oostrom – winnaar van de Libris Geschiedenis Prijs van dit jaar – die het schrijven van een boek vergelijkt met het werk van een onderzoeker. Ook is er een verslag over de avonturen die beleefd zijn in het mooie Canterbury opgenomen in deze editie van de *Ubdate*.

Nu rest mij enkel nog de taak u te vragen de pagina zo snel mogelijk om te slaan en te beginnen met het lezen van de artikelen in deze spiksplinternieuwe editie van ons verenigingsblad, zodat u zelf kunt oordelen of deze redactie inderdaad over een uitstekend acceleratievermogen beschikt, of dat de motor halverwege de helling toch is afgeslagen.

Noor Mekel

Hoofdredacteur Ubdate '18-'19

Greetings from the *Ubbohok*

The cold is setting in and the leaves are quickly disappearing. At the moment of writing the first fake snow has already fallen and people are huddling up inside. The *Ubbohok* has been refurnished and it is a lot more spacious now. Unfortunately for me, this doesn't mean there is room for my bed. Maybe someday... Please come by the *Ubbohok* and take a look for yourself.

While you are at the *Ubbohok*, there's a whole lot of other things to enjoy. For instance you can get a free cup of coffee, or you can sign up for our Whatsapp broadcasting list. But most importantly it is where you can get your Ubbo merchandise. Who could go without an Ubborella during these rainy days? Or stay hydrated without an Ubbo dopper? Then there are the Ubbo sunglasses for the lucky ones among us who manage to escape Groningen and actually get to see the sun during their vacations.

But enough about the mandatory sales pitch, how is your day going? Sleeping okay? I hope that you are doing alright and are able to enjoy your well-deserved break. If you are, and even if you are not, please come and tell us all about it at the *Ubbohok*.

With Ubboian regards,

Bart Zegeling

Commissioner Public Relations GHD Ubbo Emmius

Partners

Studentist

T Gal van Groningen

Het Pakhuis

Academische wereld in beweging: de vlucht van keizer Wilhelm II

Door Tom Lauckhart

Een van de mooie eigenschappen van de academische wereld is dat deze altijd in beweging is. Zo ook op het gebied van de wat stoffigere geschiedenis. Dat de Nederlandse geschiedenis soms wat dubieus gepercipieerd wordt, is wel bekend. Zo werd er altijd gedacht dat Nederland (lees: koningin Wilhelmina) geen faciliterende rol had gespeeld bij de vlucht van keizer Wilhelm II uit Duitsland na de Eerste Wereldoorlog. Onlangs heeft historica Beatrice de Graaf bewijzen gevonden in de Berlijnse archieven dat koningin Wilhelmina wel degelijk een weg baande voor de Duitse keizer om te vluchten naar Nederland. Zo zou zij vlak voor zijn vlucht het vervoer van bagage hebben geregeld en heeft ze ervoor gezorgd dat de keizer afstand deed van de troon, zodra hij in Nederland aan was gearriveerd. Dit heeft Wilhelmina bereikt door zijn vrouw eerder uit Duitsland over te laten komen en op haar in te praten. Daarnaast zou ze Paleis het Loo hebben aangeboden als verblijfplaats, maar dat vond de regering een té groot gebaar van gastvrijheid. Dat dit nieuws door de Duitsers niet naar buiten is gebracht bij de publicatie van allerlei bronnen omtrent het vredesakkoord, zou Nederland te danken hebben aan het feit dat het op dat moment nog maar een van de weinige landen was

met vriendschappelijke banden met Duitsland.

Eerstejaarsellende: De zoektocht naar een kamer

Door Anne Nijmeijer & Puck Rouffaer

“Hopeloos struinen we van hospi naar hospi”

Het collegejaar is alweer ruime tijd onderweg en dat betekent dat de eerstejaars onder ons voor het eerst te maken krijgen met alle vrijheid en ellende van het studentenleven. Bij die ellende hoort niet in de laatste plaats het vinden van een kamer. Na de vele berichten over tentenkampen op Zernike, is het makkelijk om alle hoop te verliezen. Maar omdat we een dak boven ons hoofd nodig hebben, struinen we van hospi naar hospi, speuren we facebookgroepen af en zijn

de abonnementen op kamernet al een viertal keer verlengd. En als er dan iets gevonden wordt, gooien we de lening bij Ome DUO meteen op maximaal. Want naast de huur moet nu ook het eten uit eigen zak betaald worden, om nog niet te spreken van het overvloedige bier. Daar staat natuurlijk de onbetaalbare vrijheid om zelf te bepalen wat je doet en hoe laat je thuis komt tegenover. Maar hoeveel is dat waard, als je de volgende dag zelf de wc moet schrobben die je de vorige avond hebt ondergekotst, terwijl je huisgenoten grinnikend toekijken? Dus voor diegenen die nog opzoek zijn naar een kamer en op het punt staan om op te geven: houd moed! En geniet volop van mama's eten, nu het nog kan.

Ingezonden stuk: De Volksgeist van Ubbo

Door Joas de Jong

Voor de zoveelste keer in mijn studententijd werd ik geconfronteerd met Georg Hegel en zijn concepten *Volksgeist* en *Zeitgeist*. Deze concepten zijn ook toepasbaar op onze vereniging, al wil ik niet beweren dat 'de Ubboiaan' bestaat. De onherroepelijke wisseling van de wacht zorgt er voor dat er elke vier of vijf jaar een bijna volledig nieuwe garde Ubboianen is. Zo vertrekt nu de generatie studenten die ouderejaars waren toen ik eerstejaars was, en worden mijn vrienden en ik de nieuwe oude garde. Hoewel ik sinds dit jaar actief ben bij een studentenvereniging en werkzaam ben bij de UKrant, probeer ik toch elke Ubbo-activiteit bij te wonen en ben ik penningmeester van de EJC. De mensen die samen GHD Ubbo Emmius vormen zijn en blijven namelijk een volk apart, een volk dat ik absoluut niet wil missen als het mijn tijd is om te gaan. In mijn twee jaar hier is er al flink wat veranderd bij de vereniging en aan de RUG, vooral met het oog op de internationalisering. Maar Ubboianen maken hetzelfde leed mee wat betreft de studie, en hebben vaak dezelfde interesses, ambities en humor. Er heerst een *Volksgeist* binnen Ubbo, en die zal waarschijnlijk wel stand houden, ondanks de veranderende *Zeitgeist*.

Would you also like to publish something in the Ubdate? Send your text to ubdatecommissie@ubbo-emmius.nl, your article can't be more than 225 words. Maybe you will be our next published member.

Bitchin' in the comitteekitchen

The Almanac Committee

By: Puck Rouffaer & Lars Scheerder

Each edition the Udate culinary committee visits one of Ubbo's many committees to enjoy a nice meal and review the dinner and the atmosphere. This edition we had the pleasure of joining the Almanac Committee.

On a cold, dark and windy Tuesday night in November, the Udate culinary committee was invited to the even colder and darker Paddepoel, to join the Almanac Committee for dinner. We were warmly welcomed by their hostess and the Almanac Committee's chairwoman, miss Veldkamp. Wine was immediately served, although one of the reviewers was offered his wine in a Harry Potter themed mug, which was a bit of a damper as it completely ruined the environment of the otherwise classily set table. But much was redeemed when the reviewers were buried under a mountain of compliments concerning their sense of humour and their appearance. We soon understood this was nothing more than a vulgar attempt to bribe us, but we did not mind, because a compliment is still a compliment.

After having stuffed ourselves with baguettes with cream cheese and aioli, which made a simple but nonetheless delicious starter, our hostess served the main dish: pasta carbonara. Miss Mancuso explained that she was from Italy, and this recipe was her stepmother's, who used to cook it for her as a child. Of course we were immediately taken with this story, as it added a nice, nostalgic touch to this classic dish. Before we could dig in, however, the Italian felt she needed to explain that the carbonara the Dutch cook isn't carbonara at all. That was, apart from an insult to the culture of the very country she had chosen to

“The Harry Potter themed mug was a damper”

live in, also probably the most sensible statement made the entire evening.

The pasta was delicious, nothing less than the pinnacle of Italian cuisine. However, the sweet Hungarian wine served with the pasta, did not make the best combination of flavours. Then again, who are we to question the Hungarians? The pasta was served with two types of cheese and two types of pesto, which one committee member boasted as “not even being the cheapest brand of pesto you can get”. This impressed the reviewers greatly.

As the wine was flowing plentifully, the conversation led to some very strange statements.

One committee member, who shall go unnamed, suddenly realised that “wine's not made from olives, it's made from grapes, right?”, while another exclaimed that he would mould a horse from a tree. This somehow quickly led to a semantic discussion about Assassin's Creed, from which the women in the company soon withdrew themselves. As they talked about more sensible things, the men discussed whether *arrivederci* meant bye or let's go in Italian. To keep them from a physical fight, dessert was served. *Stracciatella* flavoured ice cream restored the good atmosphere, and was served with a dot of whipped cream and some chocolate. Again, a simple course, but simplicity proved the way to the reviewers' heart, and we enjoyed our ice cream like a couple of satisfied children.

Sadly, every night must come to an end, and it became obvious that the end of this one had arrived when one of the dinner guests (who referred to himself as ‘the bad Messi’) made the fatal mistake of bringing up the *zwarte pietendiscussie*, a feared conversation topic at any dinner party. When one of the reviewers managed to spill his entire Harry Potter themed mug of red wine (Spanish, not Hungarian) on his khaki pants, we decided to call it a night. And although the dinner ended on this tragic note, we had enjoyed ourselves greatly, thanks in no small part to the lovely hostess and the even lovelier dinner. The Almanac Committee deserves four pears.

Peer-review:

Warrige waarheden

Fake news door de jaren heen

Door Noor Mekel en Puck Rouffaer

Sociale media zijn niet meer weg te denken uit het bestaan van de moderne mens. Iets wat hiermee onvermijdelijk gepaard lijkt te gaan, is de verspreiding van nepnieuws. Maar fake news is absoluut niet in het tijdperk van sociale media ontstaan.

Pulitzer versus Hearst

Zo waren daar eind negentiende eeuw de heren William Hearst en Joseph Pulitzer (ja, een van de meest prestigieuze prijzen in de journalistiek is naar die laatste vernoemd, hoe ironisch). Beiden waren eigenaar van grote kranten in New York: Pulitzer van de *New York World*, Hearst van de *New York Journal*. Deze kranten deden hun uiterste best om hun oplage te zo groot mogelijk te maken, door onder andere door gebruik te maken van zogenaamd *yellow journalism*. Dit houdt in dat ze de artikelen en daarbij behorende foto's zo sensationeel mogelijk naar buiten brachten, zonder daarbij rekening te houden met de feiten.

Beide kranten meldten dat het Cubaanse volk ten onrechte werd vervolgd door de Spanjaarden. Daarnaast berichtten beiden kranten dat de Cubanen alleen onafhankelijk konden

***“You furnish the picture,
I’ll furnish the war.”***

worden van de Spanjaarden, als de Amerikanen in zouden grijpen. De berichten werden geloofwaardig gemaakt door namen, data, barbaarse daden en locaties van martelingen van de Spanjaarden te verzinnen. Er gaan zelfs geruchten dat Hearst, via zijn contacten in de Amerikaanse politiek, een rol zou hebben gespeeld bij het uitbreken van de Spaans-Amerikaanse Oorlog in 1898. Zo zou hij tegen een van zijn journalisten gezegd hebben: *“You furnish the picture, I’ll furnish the war.”*

Ofschoon Pulitzer en Hearst enorme invloed uitoefenden op de hogere klassen en

overheidsfunctionarissen, waren er ook bladen met een kritische blik op de sensationele kranten. Victor Lawson, eigenaar van de *Chicago Record* en *Chicago Daily News*, had een groot lezerspubliek in de middenklasse en zette vraagtekens bij de feiten die Hearst en Pulitzer naar buiten brachten. Hij zette een kantoor op in Key West om zelf het Cubaanse conflict in de gaten te houden en te verslaan.

De Boeren, de Engelsen en de dumdums

Tijdens de Tweede Boerenoorlog tussen de Zuid-Afrikaanse Boeren en de Britse overheersers van 1899 tot 1902 hadden de Engelsen een dominante positie als het op nieuwsverspreiding aankwam. Door ruim tweehonderd oorlogscorrespondenten, een superieur communicatiesysteem van telegraaflijnen en een groot aantal Britse en Amerikaanse kranten dat zich achter de Engelsen schaarden, konden de Engelsen de publieke opinie vormen.

Toen de Engelsen er in 1899 van beschuldigd werden zogenaamde dumdummykogels te gebruiken tegen de Boerensoldaten, kwamen die middelen goed van pas. Dumdummykogels ontploften zodra ze hun doel raakten en hadden de vervelende eigenschap botten te versplinteren en grote vleeswonden achter te laten. Om deze reden was de dumdummy bij de Haagse conventie van begin 1899 verboden. De Britse kranten *Daily Mail* en *Daily News* ontkenden dat de dumdums ooit gebruikt waren. Zij keerden de rollen om door juist de Boeren gebruik van de kogels toe te dichten. Nederlandse kranten, die vanwege historische banden aan de kant van de boeren stonden,

ontkenden weer dat de Boeren dumdots zouden gebruiken. Deze schreven dat zij tegenstrijdige informatie toegeschoven kregen van de verschillende spelers, waardoor ze geen duidelijk beeld hadden van wat er precies gebeurde in Zuid-Afrika. De Amerikaanse kranten zagen door de bommen het bos niet meer. Hun kranten kregen de kritiek elke dag van standpunt te veranderen. Zo wisten de Engelsen genoeg chaos te creëren om de beschuldigingen te ontduiken.

Der Führer und Der Chef

De niet aflatende stroom van propaganda voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog was natuurlijk een kweekvijver voor gefabriceerde verhalen, leugens en opzettelijke vertekeningen. Zowel de nazi's als de geallieerden waren op z'n zachts gezegd creatief als het op de feiten aankwam. De nationaalsocialisten hadden bijvoorbeeld de aanleiding voor de Tweede Wereldoorlog gefingeerd. Zij zeiden dat Polen een Duits radiostation was binnengevallen, om zo de waarheid te verdraaien. Daarnaast vertelden propagandafilms als *Der Ewige Jude* en *Der Rothschilds* leugens en onjuiste informatie die de antisemitische ideologie ondersteunden. Dat de geallieerden ook nepnieuws verspreidden is minder bekend. Er zijn echter talloze gevallen te noemen van leugenachtige, vertekende of valse propaganda dat door de Engelsen, de Amerikanen en de Sovjets verspreid is.

Een onmiskenbaar voorbeeld van *fake news* tijdens de Tweede Wereldoorlog is het radiostation *Gustav Siegfried Einz (GS1)*, dat tussen mei 1941 en oktober 1943 nieuws uitzond in Duitsland. De presentator, Peter Seckelmann, bekend als *Der Chef*, deed zich voor als een groot fan van de nazi's, maar werkte in werkelijkheid voor de Engelse overheid. Hij verspreide nepnieuws over nazi-officieren en zogenaamde *inside information* over de achilleshielen van het Duitse leger. Zo probeerden de Engelsen het vertrouwen van de Duitse bevolking te winnen, terwijl ze de nazi's ongemerkt onderuit haalden. In 1943 eindigde de reeks van uitzendingen met de geënceneerde moord op Seckelmann. Hij werd live op de radio 'doodgeschoten' door de Gestapo, die GS1 uit de lucht wilde hebben. Helaas sprak de geluidsman, die het fragment in elkaar moest zetten geen Duits en werden de laatste woorden van *Der Chef* twee keer achter elkaar afgespeeld. Zo werd Peter Seckelmann in de laatste minuten van zijn fictieve leven toch nog ontmaskerd.

“In 1943 eindigde de reeks van uitzendingen met de geënceneerde moord op Seckelmann.”

Burger versus gevestigde orde

Dat *fake news* geen nieuwe ontwikkeling is, moge duidelijk zijn. Wat echter wel een nieuwe ontwikkeling is, is de strijd om de waarheid onder burgers. Waar eerder de journalisten het laatste woord hadden, kunnen 'gewone' burgers nu zelf journalistje spelen en hun visie op de waarheid naar buiten brengen. Dit gebeurde onder andere massaal na de gifgasaanval op Khan Sheikhoun in Syrië in april 2017.

Bij deze aanval lieten zeker honderd mensen het leven en raakten honderden mensen gewond, onder wie veel kinderen. Een merkwaardig detail is dat de Syrische regering in 2013 opgedragen was om haar chemische wapens te vernietigen.

Bellingcat wees Postol erop dat hij verkeerde gegevens had gebruikt.

Groot-Brittannië en de Verenigde Staten wezen de Syrische regering aan als schuldige. Rusland, bondgenoot van Syrië, stelde dat de chemische wapens geëxplodeerd waren in een loods van de opstandelingen. Gevolg was dat de Verenigde Staten een bombardement uitvoerden op een luchtmachtbasis van de Syrische regering.

Op het internet barstte een strijd los over wat er precies gebeurd was. De Amerikaanse extreem-rechtse site *InfoWars* stelde dat er sprake was een *false flag*-aanval. Oftewel, de aanval was uitgevoerd door een andere partij, die probeerde de Syrische regering verdacht te maken. Er werd gezegd door de schrijvers van *InfoWars* dat de Amerikanen dit voorval in scene hadden gezet, om zo een luchtmachtbasis van de Syrische regering aan te kunnen vallen.

Ook het document dat de Amerikaanse regering had gebruikt om de aanval op de luchtmachtbasis uit te voeren, werd onder de loep genomen. Theodore Postol, emeritus hoogleraar aan Massachusetts Institute of Technology, stelde in een interview met *Russia Today* dat er fouten in het document stonden en dat de regering dus een beslissing had genomen op basis van een document dat fouten bevatte. Maar Bellingcat, een onderzoeksplatform bestaande uit burgerjournalisten, wees Postol erop dat hij de gegevens van een andere gifgasaanval had gebruikt.

Nepnieuws is door de jaren heen dus flink veranderd. Eerst kon de gevestigde orde bepalen welke 'feiten' er naar buiten werden gebracht via hun eigen communicatieplatformen en -lijnen en had de burger geen vinger in de pap. Tegenwoordig heeft de burger een veel grotere stem, aangezien hij zijn mening op grotere schaal kan verkondigen via sociale media.

“History is ook een story”

Interview Frits van Oostrom

Door Lars Scheerder en Noor Mekel

Frits van Oostrom (1953) is een schrijver en hoogleraar aan de Universiteit Utrecht. Na zijn studie Nederlands richtte hij zich vooral op zijn carrière aan de universiteit en doceerde in 1999 zelfs op Harvard. Daarnaast was hij voorzitter van de Commissie Ontwikkeling Nederlandse Canon van 2005 tot 2007 en werd hij afgelopen oktober bekroond met de Libris Geschiedenis Prijs voor zijn boek ‘Nobel streven’, over het leven van de ridder Jan van Brederode

Wat ging er door u heen toen u hoorde dat u de Librisprijs had gewonnen?

“Verassing, toch wel. Ik gooi m’n eigen boek heus niet weg, maar ik vond de andere boeken ook mooi. Het waren allemaal waardige winnaars. Ik hield er rekening mee dat bij mij de gunfactor wat geringer zou zijn. Toen ik voor het eerst de prijs won met *Maerlants wereld* (AKO Literatuurprijs 1996, red.) was ik onbekend met een uitzonderlijk boek. Als je daarna zo links en rechts geogst hebt, kan ik me voorstellen dat de jury denkt: nu eens iemand anders.”

Denkt u dat er genoeg aandacht is voor geschiedenis in het algemeen?

“Ik denk dat er genoeg aandacht is. Het kan altijd nog meer en beter, maar als Nederland moeten we onze zegeningen tellen. We hebben nog altijd veel en goede boekhandels, ook al neemt het lezen en de boekverkoop af. Nederland is een boekenland. Als je een boekhandel binnenloopt is geschiedenis een van de eerste dingen die je ziet. Voor de goede geschiedenisboeken die een breed publiek weten te bereiken is veel belangstelling.”

Komt dit door de laagdrempeligheid van geschiedenis in vergelijking met de bèta-wetenschappen?

“Een voordeel van geesteswetenschappen in het algemeen is dat ze zo gemakkelijk onder de mensen komen. Veel mensen hebben vaak zonder het zelf te weten een zwak voor geschiedenis. Bijvoorbeeld voor lokale geschiedenis, waar universiteiten niet snel wat mee doen. Voor mijn boek heb ik een tournee gedaan en ben ik veel historische verenigingen tegengekomen. Dan merk je wel dat er belangstelling is voor geschiedenis. Lezen is bovendien steeds meer een aangelegenheid van oudere mensen die zelf ook automatisch wat meer hebben met geschiedenis.”

Was dat uw insteek, het schrijven voor een ouder publiek?

“Nee, wat ik beoog is het boek zo te schrijven en te componeren dat het boek voor een breder publiek geschikt is. Het boek vertelt veel over laat middeleeuws Holland. Dus als je dat als student leuk vindt, zou ik het boek zeker aanraden. Ik vind het bij lezingen ook altijd leuk als er mensen onder de dertig in het publiek zitten.”

Heeft u het boek geschreven om het verhaal van uw hoofdpersoon te vertellen of de waarheid van die tijd te verkondigen?

“Door te combineren en te deduceren, heb ik geprobeerd om de waarheid omtrent Jan van Brederode te achterhalen. Een beetje zoals een rechercheur ook zou doen: je hebt een aantal getuigenissen en bewijsstukken en daar moet je iets van zien te maken. Ik heb veel documentatie moeten raadplegen en heb diep moeten gaan. Daarnaast is *history* ook een *story* en de kracht van een goed historisch verhaal is enorm. Ik wilde het verhaal vertellen omdat het een bijzonder verhaal is, maar ook omdat de hoofdpersoon iets typisch uit die tijd representeert.”

Waar komt uw interesse voor de middeleeuwen en het Middelnederlands vandaan?

“Eerst was er mijn interesse voor het Nederlands en die is al snel toegespitst naar het Middelnederlands en vervolgens naar de middeleeuwen. Mijn vader was neerlandicus en ik ben opgegroeid tussen de boeken en dan krijg je er toch wat van mee. Wat voor mij daarnaast cruciaal is geweest is het feit dat ik een goede docent Nederlands op de middelbare school had. Iedereen die in mijn tijd op het Leids Gymnasium zat, herinnert zich meneer De Zoeten van Nederlands. Dat was een van de halfgoden van die school. Ik heb nog wel overwogen om wiskunde te gaan studeren, maar

ik heb toch zonder spijt voor Nederlands gekozen. Toen ik dat ging doen, deed ik dat voor de moderne literatuur, want die literaire interesse had ik. Ik vond letterkunde heel interessant. Dat spel met de taal kun je als je de taal echt beheerst en kan je waarschijnlijk alleen met je moedertaal. De keuze voor Nederlands was heel bewust. In het eerste jaar van mijn studie stonden er een aantal mensen over middeleeuws Nederlands les te geven, dat hoorde er gewoon verplicht bij. En dat vond ik ongelooflijk boeiend. Er ging voor mij een wereld open en dat was ook wel die middeleeuwse wereld. Dat kwam in eerste instantie door de verhalen maar vooral door de teksten, waar mijn interesse sterk aan verbonden was. Ooit waren de studies Nederlands en geschiedenis één, maar dat is uit elkaar gegaan en het is mijn werk gaan worden om die iets meer bij elkaar te brengen, een fase die pas later is gekomen.”

Wanneer kwam die fase?

“Toen ik met mijn proefschrift bezig was heb ik heel breed om mijn onderwerp heen gelezen, iets wat ik promovendi nog altijd aanraad. Natuurlijk moet je de specifieke literatuur lezen die bij je onderwerp hoort, maar als je het wat ruimer neemt kan dat vernieuwend zijn. Ik kwam toen een Duitse invalshoek tegen die het analyseren van middeleeuwse literatuur verbond met de historische context. Met mijn proefschrift heb ik toen geprobeerd het verband te herstellen tussen de letterkunde en geschiedenis.”

Waardoor wilde u doorgaan in de academische wereld?

“Als je echt iets wil met Nederlands en geschiedenis, dan moet je je gaan uitleven op de universiteit. Tijdens het schrijven van mijn proefschrift had ik gelukkig een baan. De toekomst daarna was zeer vaag, zoals dat nu ook is. De universiteit was aan het bezuinigen en het lag helemaal niet

“Nederland is een boekenland”

voordehand dat er voor mijn specialisme nieuwe plekken vrij zouden komen. Mijn aanstelling als aio (assistent in opleiding, red.) liep af en er was niks, behalve een vacant hoogleraarschap in Leiden, waar ik niet voor gesolliciteerd heb. Ik was 28 jaar en als ik dat wel had gedaan dan zouden ze daar denken dat er een schroefje los zat bij mij. De universiteit Leiden is toen best een tijd bezig geweest om die vacature te vullen en zo hebben ze me toch uitgenodigd om met ze te praten. Ze hadden kennelijk gehoord dat ik wel een soort belofte was en een mooi proefschrift had gemaakt. Op mijn 29ste werd ik vervolgens aangesteld als hoogleraar. Dat is extreem jong en ik zou het ook

niemand aanraden. Er zijn geen rampen gebeurd verder, maar ik heb wel degelijk fouten gemaakt.”

U heeft college gegeven op de universiteit van Harvard. Hoe heeft u dit ervaren?

“Het is anders maar er zijn ook veel gelijkenissen. Toen ik er kwam had ik het gevoel dat dit mijn wereld was. Studenten, collegezalen, de gemeenschap is herkenbaar. Daarnaast zijn de

“Op Harvard zijn de studenten niet wezenlijk beter”

studenten aan Harvard echt niet heel veel beter dan de beste studenten bij ons. Alleen selecteert het Amerikaanse systeem bij de poort. Daar zitten dus alleen de beste studenten. In Nederland is het erg laagdrempelig, met een vwo-diploma kun eigenlijk je overal terecht. Dit betekent dus wel dat je in een collegezaal getalenteerde studenten en studenten die het nauwelijks boeit hebt zitten. Dat zal je aan Harvard niet hebben, al ligt het absolute niveau bij aanvang dus niet hoger. Maar als je met zo’n gemotiveerde groep vier jaar aan het werk gaat en je hebt de beste faciliteiten dan kom je wel veel verder. De staf van de universiteit is heel goed, iets wat wel te maken heeft met de financiële mogelijkheden. Ze hebben immers een vermogen van veertig miljard en ze hebben per student per jaar zestig keer meer te besteden dan elke Nederlandse universiteit. De Amerikaanse academici schamen zich overigens voor hoe het er nu aan toe gaat. Ze vinden deze president natuurlijk een *disgrace*. Zo’n land als Nederland heeft dan internationaal een hele goede naam en wat voor studenten iets is om te beseffen is het feit dat een Nederlands paspoort helemaal niet zo slecht is.”

U was voorzitter van de commissie die de Nederlandse canon heeft opgericht. Wat was uw autoriteit om dit op te zetten?

“De toenmalige minister vroeg mij om dit te doen. Waarom? Geen idee. Ik had er ook helemaal geen mening over. Het idee dat er een canon moest komen, kwam overigens helemaal niet bij ons vandaan, dat was van de commissie voor ons. Wij vulden het slechts in. In de Tweede Kamer vond men het verkeerd dat leerlingen zo weinig wisten over de Nederlandse geschiedenis en de cultuur. Ik zag het een beetje als een creatieve uitdaging. Wij zouden als commissie in een jaar tijd volledig vrij een canon bedenken en daarna zou de politiek weer aan zet komen, die het idee ook weer mocht verwerpen. Uiteindelijk ben ik er best trots op, de canon zoals wij hem hebben gemaakt, wordt veel gebruikt in het basisonderwijs en schijnt daar goed te werken.”

ON THE

E WALL

Rubriek: Geheime Groninger Geschiedenis

Vrijmetselaarsloge L'union Provinciale

Door Noor Mekel

In de rubriek 'Geheime Groninger Geschiedenis' vertelt de Ubdade-redactie de verhalen achter verschillende onderbelichte plekken in de stad. In deze editie wordt de vrijmetselaarsloge aan de Turfsingel uitgelicht.

Veel studenten weten nog wel dat aan de Turfsingel de Stadsschouwburg van Groningen te vinden is, maar weinigen weten dat het oudste gebouw van de vrijmetselaarsloge *L'union Provinciale* enkele tientallen meters verderop te vinden is. En dat is meer dan zonde, want de loge kent een interessante (en ook mysterieuze) geschiedenis.

Zo is het niet altijd vanzelfsprekend geweest dat de vrijmetselarij een eigen gebouw had. Pas vanaf 1871 kregen de vrijmetselaars een pand tot hun beschikking, namelijk het Ommelandershuis aan de Schoolstraat. In de drie decennia die volgden, groeide het ledenaantal van de mysterieuze vereniging explosief. Hierdoor werd het gebouw in de Schoolstraat te klein en werd in 1905 *L'union Provinciale* aan Turfsingel 77 in gebruik genomen. De groep binnen de vrijmetselarij bestond op dat moment al zo'n tweehonderddertig jaar. De loge moest in 1993 opnieuw verhuizen, aangezien het gebouw plaats moest maken voor het nieuwe Provinciehuis. In datzelfde jaar werd Turfsingel 46 aangekocht en omgetoverd tot het huidige logegebouw.

Op de voorkant van het pand is het zegel van de loge te zien. Deze verbeeldt onder andere het ontstaan van de loge *L'union Provinciale*. In het zegel staan twee maagden: die van de stad en die van de Ommelanden. De maagd van de stad heeft de sleutels van de stad in haar hand, de maagd van de Ommelanden heeft graan in haar hand, waarmee de stad gevoed wordt. Verder staat op het zegel de spreuk '*maior in unione nostra salus*' wat 'in eenheid is ons heil gegeven' betekent.

Daarnaast is het logo van de vrijmetselaars te vinden op de voorkant, die bestaat uit een passer en een winkelhaak. Deze symbolen zijn een weergave van het gedachtegoed van de vereniging: zo staat de passer voor aftekenen, maatgeven en scheppen en de winkelhaak staat voor de mens die zich in rechte verhouding weet te plaatsen tot de 'opperbouwmeester' en tot zijn medemens. Bouwsymboliek neemt binnen de vrijmetselarij een belangrijke plaats in. Een vrijmetselaar ziet het leven en de wereld als een onvoltooid bouwwerk dat voltooid moet worden. Hij of zij ziet zichzelf als een bouwsteen voor het bouwwerk van de betere wereld. Een bekende uitspraak binnen de vrijmetselarij is dan ook dat de mens een ruwe steen is die gepolijst moet worden tot een gave

steen, die past tussen alle andere levende stenen.

Sinds er een tweede loge ontstond in de stad, heeft de vrijmetselarij vanaf 1955 de loge ondergebracht bij de Groninger Vrijmetselaars Stichting. Hierdoor wordt het gebouw sindsdien beheerd en onderhouden door die stichting.

Elke loge in de stad heeft een eigen avond waarop er twee verschillende soorten bijeenkomsten zijn. *L'union Provinciale* heeft deze avond op vrijdag. Tijdens de zogenaamde Open Loges wordt een specifieke rituele ceremonie (het is en blijft de vrijmetselarij, dus feitelijke informatie blijft schaars en details blijven mysterieus) opgevoerd onder leiding van de voorzittend meester. De leden participeren hierbij in uniforme donkere kleding met een schootvel en witte handschoenen. Daarnaast worden de comparaties – de gedachtewisselingen – uitgevoerd. Hierbij wordt een lezing gehouden over bijvoorbeeld een maatschappelijk onderwerp. Alles wat binnen de muren van de loge besproken is, blijft tussen die muren.

Om toch nog een beetje in het gebouw te kunnen kijken, heeft *L'union Provinciale* op hun eigen website een digitale 360° tour door het gebouw. Verder organiseert elke loge van de vrijmetselarij in Groningen jaarlijks een open dag, waarbij je zelf in het gebouw kunt kijken en met vrijmetselaars in gesprek kunt gaan. Iets om te onthouden.

Flying Pen

The 'Flying Pen' is the perfect way to stay connected with our Ubbo friends abroad. Each edition chronicles the amazing adventures they experienced in their new hometown. In this edition: Rikst van der Schoor out of St Andrews.

Fàilthe from Scotland! I am currently studying Intellectual History (the history of ideas and philosophers) in St Andrews, a wee town on the East Coast of Scotland. Let me tell you about this wonderful place.

Scotland is stunning, and St Andrews is both cute and beautiful. The university is often compared to Harry Potter's Hogwarts. I expected it to rain every other day, but it turns out that St Andrews is the sunniest place in Scotland. Actually, Groningen is rainier! As the latitude is equal to that of Moscow, it gets dark as early as four o'clock. Luckily, the Brits love Christmas lights, so the entire town is sparkling. St Andrews is a coastal town with three beaches. A great tradition here is to have a bonfire on the beach. Even though it's sunny most of the time, I can't recommend taking a swim – the water is ice cold.

Half the St Andrews population consists of students, which means that the town is often buzzing with life. Although there is only one club, the abundance of pubs means it's a good place to have a nice night out. With two theatres, a cinema, lots of shops, some great bookstores, a surprising amount of museums, and the ruins of a castle and a cathedral, there's much to keep one entertained. And if you do get bored, there are many clubs and societies in which you can get involved. I am myself a member of the Canoe and Kayak Club, which organizes frequent trips to rivers and lochs in Scotland. It is a unique way to discover the enchanting landscape!

The student body is very international, and as it is such a small town, I see familiar faces every time I leave my house. It is great to learn about the multitude of cultures and practices. For example, I have celebrated Thanksgiving with some other history students. My Chinese friends taught me to eat with chopsticks, and my Russian friend keeps giving me Russian chocolate. But the natives are also lovely. They really do apologise when someone bumps into them, and I too am picking up this habit. They are always willing to help. Apparently, St Andrews is the 'home of golf' with the oldest golf course in the world, and many posh people come to play – you can spot them from a mile off!

One of my favourite traditions here is 'Raisin'. Pairs of older students adopt first-years ('freshers') and form an academic family, complete with aunts and uncles. During Raisin Weekend, your academic parents send you on a scavenger hunt through town, asking you, for instance, to stand in a fountain, build a sand castle on Castle Sands, take a selfie with a police officer (we got bonus points for wearing his hat), and serenade a total stranger. Some parents are more benevolent than others, of course. On Monday, they dress you up and send you to one of the beautiful college courts to have a huge shaving foam fight. I had to wash my hair five times to get it all out, but it was totally worth it!

Cheers, and lots of love,
Rikst

Piraat versus staat

Hoe staten piraterij aanpakten in de zeventiende eeuw

Door Tom Lauckhart

Vandaag de dag wordt de internationale scheepvaart op grote schaal gedwarsboemd door Somalische Piraten, die door internationale organisaties bestreden worden. Dit soort activiteiten zijn echter niets nieuws. Bijna zo lang als er maritieme handel bestaat, bestaat er een zekere vorm van piraterij. Het is echter niet zo dat deze piraterij altijd een doorn in het oog van de staten was. Op zekere momenten in de geschiedenis werd de piraterij zelfs gesteund door allerlei staten.

In de zeventiende eeuw beleefde de piraterij hoogtijdagen. Zowel op de Middellandse Zee als op de Atlantische Oceaan leken de piraten niet te verslaan. De enorme aanwezigheid van piraten op internationale wateren was mogelijk, omdat de handel over zee in deze periode een grote omvang had. Deze handel werd grotendeels gestuurd door de opkomende West-Europese staten. De verliezen die geleden werden, veroorzaakten dan ook afgunst bij die overheden. Er waren nogal grote verschillen tussen de aanpak van piraterij (en aanvallen van vijandige staten) op de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan. Op de Middellandse Zee werd er juist gezorgd voor veiligheid, op de Atlantische Oceaan gebeurde het tegenovergestelde

Problemen in het Middellandse Zeegebied

In het Middellandse Zeegebied vormden vooral de piraten van de barbaarse koninkrijken een groot probleem voor de handel. Schepen die uit het Midden-Oosten kwamen, konden alleen via de Straat van Gibraltar West-Europa bereiken. De piraten waren hier overduidelijk van op de hoogte en vestigden hun uitvalsbases dan ook op de smalste stukken van de Middellandse

Zee. Steden als Palermo en Valletta stonden daardoor bekend als bolwerken van de piraterij. Om ervoor te zorgen dat handelsschepen toch vrije doorgang hadden, hebben vele staten allerlei manieren van bewapening en militaire escortes uitgetoetst. Al gauw bleek echter dat het opzetten - en vooral het onderhouden - van een militaire vloot een enorm kostbare bezigheid was. Al gauw werd er dus gezocht naar een goedkopere oplossing voor het probleem van piraterij. In het Middellandse Zeegebied slaagden de staten erin om allerlei deals te sluiten met de barbaarse koninkrijken. De staten zouden deze koninkrijken voorzien van geld en steun in ruil voor een veilige doorgang en bescherming tegen andere piraten.

Introductie van pirate passes

Dit systeem vereiste nogal wat organisatie aan de kant van beide staten. De vraag rijst dan ook, hoe een dergelijke afspraak de schepen in de praktijk veilig kon houden. Aangezien de bescherming die een koopvaardijgenoot, afhing van de staat waarvoor ze voer, werd in eerste instantie alleen naar de vlag van zo'n schip gekeken. Maar al gauw ontdekten veel koopvaardijschepen dat ze

“Piraten gingen naar consuls om pirate passes na te maken”

veilig konden varen, zolang ze maar de vlag van een bepaalde staat droegen. Dit was echter niet de bedoeling, omdat deze staten alleen voor hun eigen koopvaardijschepen betaalden en dit ook zo wilden houden, om zo een streepje voor te hebben op andere staten. Dus om het systeem goed te laten werken, werden de zogenaamde *pirate passes* geïntroduceerd. Dit waren een soort oorkondes die op twee plekken werden ondertekend door de West-Europese staat en het barbaarse koninkrijk. Vervolgens werden deze op een bepaalde manier in twee stukken geknipt, waardoor er een uniek patroon ontstond. Het bovenste deel werd dan afgegeven bij consul in het barbaarse koninkrijk en het onderste deel werd meegenomen op het koopvaardijship.

Op deze manier kon een schip dat werd aangehouden erop gecontroleerd worden of zij

wel daadwerkelijk bij het land hoorde waarvan ze de vlag droeg. Het is bekend dat de piraten voor het begin van hun reizen langs alle consuls gingen om de bovenste helft van de *pirate passes* na te kunnen maken. Deze duplicaten konden ze vervolgens meenemen op zee, om daar de schepen te controleren alvorens ze te plunderen.

“Pirate passes uit de Republiek hadden

Om ervoor te zorgen dat de piraten zich aan de gemaakte afspraken hielden, kregen zijn vaak een presentje van de desbetreffende consul. De autoriteit van de verschillende *pirate passes* verschilde echter enorm. De kracht lag bepaald in het gezag van de West-Europese staat, die een overeenkomst sloot. Zo is bekend dat de *pirate passes* van de Nederlandse Republiek veruit het meeste gewicht hadden. Het duurde dus ook niet lang voordat er een weelderige en winstgevende handel ontstond in Nederlandse *pirate passes*.

De Atlantische oplossing

Hoewel het creëren van veilige doorgangen een enorm succes was op de Middellandse Zee, is dit nooit gelukt het systeem op de Atlantische Oceaan in te voeren. Toch waren ook hier de kosten van het opzetten en onderhouden van een maritieme vloot hoog en waren de staten deze kostenpost liever kwijt dan rijk. Ook hier werd dus gezocht naar passende oplossingen. Echter was op de Atlantische Oceaan niet alleen piraterij een probleem. Het tegenhouden van aanvallen van vijandige staten vormde misschien wel een nog grotere opgave. Om deze twee problemen op te kunnen lossen met één systeem, ontstond al gauw het idee om een door de staat gesteunde vorm van piraterij te beginnen. Via de zogenaamde *Lettres de Marque* gaven de staten toestemming aan bepaalde koopvaardij-schepen om alle vijandige schepen aan te vallen en te plunderen. Het voordeel van dit systeem was dat de dure militaire vloot vrijwel geheel overbodig werd en dus een stuk kleiner gehouden kon worden. En af en toe betekende het ook nog een leuk extraatje voor de staatskas.

Het grote machtsverschil tussen staten die we bij de eerdergenoemde oplossing op de Middellandse Zee tegenkwamen, vormde bij het Atlantisch systeem geen probleem. Dit systeem draaide namelijk veel meer op de kracht van de individuele schepen die een *Lettre de Marque* ontvingen, dan op de autoriteit van de staat die de bescherming op zich nam. Hierdoor was dit systeem ook goed hanteerbaar voor de wat kleinere, maar vooral zwakkere West-Europese staten. Staten met een klein aantal goed wendbare en uitgeruste

schepen konden de grotere maritieme machten zo het hoofd bieden. Echter waren deze staten zelf dan vooral gericht op de opbrengsten van de piraterij. Actief in de daadwerkelijke handel waren ze niet.

De effectiviteit van dit systeem lag volledig bij de toestemming van de staat en het daarbij behorende bewijs. Deze papieren bewijzen vormden als het ware een identiteitsbewijs. Datzelfde gold natuurlijk voor de eerdergenoemde *pirate passes*. Nu wil het toeval dat deze periode ook de periode is van de opkomst van de identiteit en dan vooral de materiële controle van de identiteit. Waar voorheen iemand nog op zijn blauwe ogen geloofd kon worden wanneer hij zei dat hij Jan Klaassen was, ging men steeds meer over naar betrouwbare en (vooral) controleerbare manieren van identiteitsbevestiging. Zo zien we ook in deze periode dat papier een steeds belangrijkere rol gaat spelen in de inrichting van

“Voordeel was dat de militaire vloot

een staat en dat het daarmee de staat steeds meer controle geeft over haar onderdanen.

The Ubbo Tales

Verslag Kleine Excursie naar Canterbury

Door Noor Mekel en Tom Lauckhart

Op de vroege ochtend van 16 november (voor sommige de late nacht) verzamelden zich meer dan tachtig Ubboianen bij het welbekende Peerd van Ome Loeks. Ieder van hen stond te trappelen om te beginnen met de uren durende reis naar de prachtige middeleeuwse stad Canterbury.

Om de grote hoeveelheid Ubboianen gezamenlijk te kunnen vervoeren werd er deze reis gebruik gemaakt een heuse dubbeldekker bus. Ook dit weekend werd deze bus weer bestuurd door de bij de Ubboianen zo geliefde buschauffeur Bas (in het kort ook wel *Baschauffeur* genoemd). Na de eerste stop nabij Breda, werd er met een kleine pitstop doorgereden naar de veerboot bij Calais. Daar eenmaal door de douane heen gekomen, moest er enige tijd gewacht worden voordat de boot betreden kon worden. Tot grote verbazing van vele Ubboianen besloot Bas een rondje te rijden over het terrein van de haven. Het

dood, geschonken werd. De verfijnde Engelse smaken vielen niet meteen bij de alle Ubboianen in goede aarde. Ondanks dit alles konden de

**“De Engelse smaken
vielen niet bij alle
Ubboianen in goede
aarde”**

doel hiervan is tot op heden volstrekt raadselachtig voor de *Ubdade*-redactie. De Ubboianen die gehoopt hadden op een mooi uitzicht van de boot kwamen van de koude kermis thuis, aangezien hun het zicht door de dikke mist ontnomen werd. Na een grauwe bootreis reed de bus, inmiddels in het donker, de boot uit. Na nog een korte reis kwamen de Ubboianen aan bij één van de hostels.

De Ubboianen lieten hun spullen in het hostel achter en gingen op zoek naar de eerste typische Engelse maaltijd van het weekend. Dit

Ubboianen op een gezellige manier kennismaken met de Engelse *pubs*. Na de kroegentocht verzamelden de reizigers voor de club met de enigszins dubieuze naam ‘Club Chemistry’, hoewel dit eerder op de avond nog was afgeraden door enkele zeer vriendelijke *locals*. Dat advies werd bevestigd door twee excie-leden die buiten de kroeg stonden en voor drugsdealers aan werden gezien. Er is echter ook een aantal Ubboianen dat de dansvloer niet eens gezien heeft, maar uitkijkend naar de dag van morgen liever hun bed opzoekt.

**“Een aantal
Ubboianen kwam
verbouwereerd naar
buiten”**

eerste diner werd gauw gevolgd door de inmiddels welbekende kroegentochten, georganiseerd door de excie. Veel Ubboianen moesten wennen aan het Engelse bier, dat zonder schuimkraag oftewel

De enige volledige dag in Canterbury begon voor veel Ubboianen met een lekker stevig Engels ontbijt. Na het ontbijt werden verschillende adressen uitgewisseld waar men goed kon eten als tip voor de volgende morgen. Na een korte samenkomst op het plein voor de kathedraal van Canterbury stond de eerste culturele activiteit op de agenda. Diegenen die gekozen hadden om de kathedraal van binnen te bewonderen kwamen enigszins teleurgesteld weer naar buiten, omdat het grootste gedeelte van de plafonds in de steigers stond. Een flinke tegenslag aangezien het exterieur van de kathedraal ook al bijna volledig in de steigers

stond. Ze stonden dan ook vrijwel allemaal binnen een uur weer buiten. Hierdoor ontstond een groot

“Menig Ubboiaan werd een ervaring rijker maar een illusie armer”

gat in het programma. De een gebruikte dit om snel een kop koffie naar binnen te werken, de ander besloot maar weer aan het bier te gaan.

Na verzameld te hebben bij de poorten van de kathedraal begon de stadswandeling onder leiding van de excie. Het niveauverschil in reisleiderskwaliteiten van de verschillende excie-leden was sinds de vorige excursie naar Florence afgenomen. Dit kwam echter niet door de verbetering van de reisleiderstalenten van een

aantal. Gelukkig gingen sommige excie-leden wat verder om de stadswandeling ludieker te maken. Zo werd er door er een niet nader te noemen excielid nog aan de bel getrokken van een historisch pand. Daarnaast is onze voorzitter dolgelukkig geworden bij de ontdekking van de dikke boom in Canterbury. Na de stadswandeling begon de volgende ronde van verheffende activiteiten. De *Abbey* van St. Augustinus was hier een van en wordt door de redactie omschreven als “kapot”. Desondanks kregen de reizigers wel een goed beeld van wat hier ooit had gestaan. Een andere optie was de *Kent Freemasonry Lodge*, waar menig Ubboiaan een ervaring rijker maar een illusie armer van geworden is. De derde en tevens enig ander

overgebleven optie was de legendarische *Canterbury Tales Experience*. Dit was een uiterst interactieve ervaring. In een gebouw dat geheel ingericht was volgens de bekende verhalen van Chaucer, konden de Ubboianen het drama beleven met een audiotour en levensechte opspringende poppen.

Uiteraard zochten de Ubboianen geheel volgens traditie de pubs weer op. Met name die van de kroegentocht voelden inmiddels vertrouwd

“Uiteraard zochten de Ubboianen geheel volgens traditie de pubs weer oop”

aan en werden weer teruggevonden om een goede bodem te leggen voor die avond. Voor de Ubboianen (en andere gasten) werd een bezoek aan de ‘Brew Pub’ ruw verstoord door een tweetal Ubboianen dat een zeer luide lach had. Na het eten bleven velen nog in de pubs hangen, echter had een aantal verstandige Ubboianen al bedacht dat er nog een lange reis te wachten stond de dag erna. De rest had nog een lange gezellige avond, waarbij de nodige liters *lagers* naar binnen werden gewerkt.

De eerste zonnestrallen kwamen nog niet door de ramen of de nachtrust van de studenten werd ruw onderbroken door de wekdienst van de excie. Het laatste Engelse ontbijtje werd nog snel naar binnen gewerkt en de plekken in de

bus werden weer opgezocht. Eenmaal in Dover aangekomen, kon de bus meteen de boot oprijden. In tegenstelling tot ervaring op de heenweg konden boven op het dek de mooie Engelse krijtrotsen bewonderd worden. Toen de Nederlands-Belgische grens net gepasseerd was, konden de Groningers hun buiken vullen met een goede vette maaltijd van de grote gele M. De Kleine Excursie kwam zo tot een vet einde. De meegereisde redactie bedankt de Sexy Excie voor het geslaagde weekend en mooie herinneringen.

Een stil verzet

De slag bij de Allia in 387 v. Chr.

Door Anne Nijmeijer

Velen kennen de verhalen over hoe Julius Caesar tussen 58 en 51 v. Chr. de Kelten versloeg in het huidige Frankrijk en België. Dit was echter niet de eerste oorlog tussen Kelten en Romeinen. Die vond namelijk zo'n driehonderd jaar eerder plaats toen Rome nog een stadsstaat was die nog niet eens zo heel belangrijk was. Tijdens die oorlog wisten de Kelten Rome te plunderen terwijl de Romeinen 'terugvochten' op een manier die meer op een modern vreedzaam verzet lijkt dan op een manier die we van de Romeinen zouden verwachten.

Het is 387 v.Chr. De inwoners van de stadsstaat Rome horen verschrikkelijke verhalen van brute, gewelddadige, barbaarse Kelten die langzaam door Italië trekken. De Etruskische stad Clusium is net veroverd door deze Kelten en in paniek schakelde de stad de hulp van Rome in. Door recente oorlogen was Rome echter het leeuwendeel van zijn leger kwijtgeraakt en dus stuurden de Romeinen een kleine delegatie richting Clusium. De onderhandelingen resulteerden in de moord op een Keltische leider door Quintus Fabius. Omdat de Romeinen weigerden Fabius uit te leveren, verklaarden de Kelten de oorlog aan Rome. Rome stuurde snel een bij elkaar geraapt leger van ongeveer 40.000 boeren, werklieden en andere amateurs zonder militaire ervaring richting de Kelten. Het Romeinse leger trof een even groot Keltisch leger aan bestaande uit lange mannen die allen gekleed waren in ruig uitzierende kleding. Al snel raakte het Romeinse leger in paniek en vluchtte terug naar huis, met de Kelten op de hielen.

Zo kwam het dat er een groot en machtig Keltisch leger op de stoep van Rome stond, terwijl de stad geen leger had om terug te vechten. Met zo veel mogelijk spullen als ze konden dragen vluchtten de Romeinse burgers in paniek naar een

citadel vlakbij de stad. De Romeinse ouderen, de oude senatoren en generaals, kleedden zich in hun

“Dit zou een bloedbad ontketenen”

beste kleding en keerden terug naar hun huizen in de nu verlaten stad. Zij namen vervolgens plaats op de grote marmeren en ivoren stoelen in hun huizen, waar ze zo stil zouden zitten als standbeelden, wachtend tot de dood ze kwam ophalen.

Eenmaal bij de stad aangekomen troffen de Kelten de openstaande poorten van een verlaten stad aan. Langzaam stroomden de Kelten de spookstad in, bang om in de val te lopen. Ze troffen de huizen van arme burgers op slot aan terwijl de huizen van de rijke Romeinen gewoon open stonden. De Kelten staarden met open mond naar de oude mannen die ze binnen aantroffen, die stoïcijns voor zich uit keken. De Kelten lieten deze Romeinen met rust en hoewel ze de huizen van de armen wel plunderden, waren ze bang om de huizen met de levende standbeelden wederom te betreden. Totdat een Kelt de lange baard van Marcus Papirius aanraakte. Papirius reageerde hierop door de Kelt met zijn ivoren staf te slaan en de Kelt zou Papirius uit woede vermoorden. Dit zou een bloedbad ontketenen: alle Romeinen werden afgeslacht waar ze zaten en de huizen werden leeggeroofd en platgebrand.

Op die manier wisten de Romeinen bijna een plundering van hun stad te voorkomen. Deze gebeurtenis doet denken aan het bezetten van het academiegebouw van donderdag 6 september van dit jaar. Een groep protesterende studenten hield toen een sleep-in: ze eisten onder andere gratis noodhuisvesting en een stop van de groei van de universiteit. Ze hielden net zoals de oude Romeinse heren een vreedzaam verzet door te wachten totdat de eisen gehaald waren of in het geval van de Romeinen tot de Kelten weggingen. Voor de studenten liep het iets beter af dan de Romeinen: zij kregen wel hun zin.

OnDate with the Udate: Doeko Bosscher

“Abroad, you get to know your own country”

By Puck Rouffaer

In this column an (ex-)Ubboiaan is asked about history, their career, studying and the university in general. For this edition the editorial staff met up with professor Doeko Bosscher (1949) in the canteen of the Harmony building. Doeko Bosscher was a member between 1968 and 1974. In 2013 he became one of Ubbo's honorary members.

Professor dokter Bosscher is a man with an impressive record of service. He worked at the university, as a local politician for almost a decade, published several books, essays and articles on contemporary and American history and spent two years in the United States teaching at Central Michigan University. His debut novel *Strandvondst* was published in 2004. Bosscher became an Ubbo member when he first went to university in 1968. When his history studies came to a close, he chose to partake in the first year of law school as well, because he found he knew very little about law. At this time he already held a job as a student teacher. His desire to keep working at the university led him to obtain his doctorate in 1980. He has a theory about how he managed to finish his PhD research, when so many others did not. He starts talking about Parkinson's law: 'work expands so as to fill the time available for its completion'. His message for anyone looking to do any kind of research in any project: manage your time wisely.

After his PhD, Bosscher worked at the university as a lecturer for eleven years. In 1991 he became professor of contemporary history. The professor explains that contemporary history captivated him because the generation of baby boomers, to which he belongs, grew up with the idea that there were some things in the recent past, related to the Second World War, that the generations above them refused to talk about. This meant that there was still a lot to

“Historians write articles that will win you a war”

uncover and that there were taboos to break through. That secrecy intrigued him greatly, as it required close scrutiny and thus inspired him to specialise in contemporary history.

In 1994, Bosscher became dean and finally in 1998 rector of the university. He held this position until 2002. The years as of 2002 he calls his most enjoyable years, which he spent doing some substantial research. This was when he realised where his heart laid. “If anything, I'm a

writer. Preferably non-fiction. Just plain history. There's no better way to make me happy than to leave me alone in an archive.” After his retirement in 2016, Bosscher returned to the university to become professor of American studies.

Bosscher says he would advise anyone to spend some time working abroad, like he did in the United States. “It's where I learned that what I'd always heard but never believed was true, namely that abroad you really get to know your own country. Your perspective on your country changes significantly. Like a fish that doesn't know what water is, until you lift it out of the water. I had to be lifted from the Netherlands to understand it.”

Finally, as Bosscher clearly has a wider perspective on the benefits of studying history than most. He doesn't agree with the general idea that history students are not capable of achieving anything big after their studies. The way he sees it, any history student that manages to enjoy writing and gaining knowledge, learns to think and write clearly and to order their thoughts in a way that makes them, as he puts it, invincible. Those are skills that not many people possess. “A historian writes articles that are actually useful. Other sciences produce articles that are very interesting, but they won't win you a war. Historians write articles that will win you a war.” Perhaps a slight hyperbole, but a reassuring thought nonetheless.

Tinder from the past

OUR ELDERS SEEM TO HAVE SOME PROBLEMS WITH TECHNOLOGY, EVEN WITH TINDER. THIS HISTORICAL FIGURE TRIED VERY TO CREATE HIS TINDER-PROFILE, BUT IT IS UNCLEAR WHO IT IS. CAN YOU GUESS WHO IT IS? SEND YOUR ANSWER TO UPDATECOMMISSIE@UBBO-EMMIUS.NL. THE WINNER WINS A BOOK ABOUT THE LIFE OF THOMAS BECKET.

